

de Olympicis victorijis Hieronis, qui fratri Geloni in Syracusanorum tyrannide successit: dicemus, 18. Mart. n. 25. sicut de ejus liberalitate, 23. Jun. Hic ex spolijs Carthagenensium Jovi Olympio dicavit aureum amiculum, quod post Dionysius permittavit in laneeum. Valer. Maxim. 1. cap. 1. n. 3. in extern.

DIES X. JANUAR.

G Rad. 20. Solis in Capricorno. Felix: Dario. & Firmicus. Pluvius & Auster violentior. Ptolom. Media hyems. Ovid. qui v. 459. succinit:

Postera lux hyemem medio discrimine signat:

Ovid.

Aequaque preterita que superabit, erit.

Simia speculum intuens. Sphær. Arab. Præsepe in pectore Cancrî vespere oritur. Jundin. K. A. Lucida Coronæ vesperè occidit. Alsted. Uran.

2 Cùm David pervenisset in terram Juda, federetque cum suis in Saltu-Arith, uti dicemus, 9. Decembr. n. 1. audivit Saul & timuit, maxime sciens cum illo esse validam armatorum manum, suspicans aliquid magnam in se moliturum, & in David præ ejus tyrannide propensiorum populum. Furebat transtiens de Gabaà, ubi Regia, in nemus, quod erat juxta Rama, civitatem Benjamin, non Juda. De utraque loquitur Joseph. 8. Antiq. cap. 12. Hieronym. in Loc. Hebraic. & Adrichom. in præf. tribuum description. n. 100. & 205. Ibi ergo in folio, sceptrum suis demonstrans, idest lanceam; postquam in filium Jonatham impotentissimus convicia vomuit, arguit acriter domesticos suos, quasi sibi parum fidos, aureos montes illis promittens, modò cederet David, quem jam vel in procinctu formidabat. Ut ab infidelitate ac perfidia se probaret immunem, vir scelestus Doeg, Davidi semper infensus, Nobe in urbe cum esset in Tabernaculo, asseruit se vidisse Davidem non ita pridem, quem Achimelech summus Sanctuarij Sacerdos & cibarijs instruxerat & armis. Excaudit Saul, & quod in Davidem corde conceperat virus, detorsit in Sacerdotes, deserentes Tabernaculo. Evocatur illicò in Rama Achimelech cum univërsa familia: perduellionis accusatur, & indicta causâ cum suis omnibus hac die (juxta Reuclin. ex 1. Reg. 22. à v. 6.) addicitur morti; quæ quidem maxima Saulis & ejus stirpis exterminij causâ, ut asserit Joseph. d. lib. 6. cap. 15. Hieronym. in Trad. Hebr. in 2. Reg. cap. 1. & Pelusiotâ, Epist. 388. Cùm in Sacerdotes

Doeg accusat Abimelech, ut perduellionem.

Sacerdotes summum eorum alij trucidat jussu Saulis.

nemo manum vellet injicere, denunciator Doeg, in blandimen iræ Principis carnificem egit, & Achimelech, summum Sacerdotem cum 85. Levitis immanissimè jugulavit. Angelomus hic asserit, duos filios Saul ex Respha concubina Armoni & Miphiboseth, natu minores, simul cum Doeg in Sacerdotes irruisse; qua de causâ à Gabanonitis post sunt crucifixi. 2. Reg. 21. à v. 6. Vide Serar. & Abulenf. hic. Hieronym. in Tradition. lib. Reg. cit. & Abulenf. hic Petro Alexandrino in Chronic. pag. 199. placuit Abnerem ministrum etiam fuisse hujus carnificinæ. Saul Sacerdotes interfecit, usus Principe Militie Abnero, filio Neri. Tunc Samuel prophetes David filium Jesse ex tribu Juda, in Regem Israël unxit. Tunc juxta sententiam Abulenf. in 1. Paralip. 6. quæst. 3. & Sigonium, 5. de Hebraeor. republ. cap. 2. constituto pro Achimelech in summum Sacerdotem à Saule Sadoc, redijt dignitas in domum Eleazari, cum esset in domo Ithamar, ex quo Heli Judex Israël, summus Sacerdos, uti minatus fuerat Dominus per Samuelem, 1. Reg. 2. 30. Adi Torniell. Ann. 2974. n. 10.

Duo filij Saul etiam in facinus ausi.

Sacerdotium redit ad familiam Eleazari.

Tabernaculum in Gabaon.

Nobe destruita.

Vaticinium in Doeg.

3 Extensus est etiam in urbem Leviticam furor, nec habere Tabernaculum illi ac civibus profuit (quod tunc in Gabaon translatum fuit; de qua urbe Josephus, 7. Antiq. cap. 11. Hieronym. in Loc. Hebraic. & Adrichom. in Benjam. n. 68.) siquidem ut dicitur, 1. Reg. 22. à v. 19. Civitatem percussit in ore gladij, viros & mulieres, & parvulos & lactentes, bovemque & asinum & ovem. Anathema furori Saulis facta est civitas, & juxta Philonem Biblium, quia tempus fuit, ut judicium inciperet à domo Dei. In illo tempore (infir) Sacerdotes, qui habitabant in Nobe, erant contaminantes Sancta Domini, & exprobrantes primitiva populis: indignatus est Deus & dixit: Ecce ego delebo habitantes in Noba, quoniam ambulant in vijs filiarum Heli. Addit aliud delirium, scilicet, causam illorum exitij fuisse, non petijse in mortem Jonatham, cui devoverat pater Saul: quapropter Deus mortij tradidit, quippe pepercerunt Jonathæ. Somniat. Insuper quoniam Doeg tanti mali causâ fuit, in eum divinum refert vaticinium, subdens: Ecce dies venient citò, & ascendet vermis igneus in linguam ejus, & tabescere faciet eum; & erit habitatio ejus cum Jair in igne inexstinguibili semper. Quid hoc, dicemus, 2. Septembr. n. 2. Tunc è familia ac stirpe Achimelech evasit Abiathars de quo plures asserunt sequenti die cum Ephod (id est Rationali, in quo Urin & Thu-

Thumim) confugisse ad David, cum suis commorantem in Saltu-Arith. 1. Reg. 22. 20. Joseph. & Torniell. d. & Adrichom. in Chronic. Ann. 2888.

4 Præfecto urbis Jerusalem Philippo Phryge, cum ex victorijis Judæ Machabæi non auderet copias è civitate educere; monuit Apollonium, Cœlesyriæ Ducem, profstrere exiguam Machabæi manum, qua Præfectos Syriæ quiescere non sinebat. Unde cum mensè Decembri (uti dicemus die, 4. n. 3.) sciret; totum silentio attrivit mensem in collectione militum, quin notesceret, quò procella detonaret. Gravissimum, numerosumque exercitum ex Samaritis congregat Apollonium, cum quo avidè decertare concupiebat Machabæus, ut ulcisceretur tot ab illo perfectas injurias, sed perfidè, in templum, urbem, & cives. 2. Machab. 5. à v. 24. Haud Judas expectavit ejus adventum; sed exijt obviam illi, quem occidit, percussio etiam ejus exercitu, ex quo multi vulnerati, fugientibus reliquis. Manu Judæ cæsum, dixit Joseph. Gorioides lib. 3. Histor. Judaic. cap. 10. Cum videret Apollonium (inquit) stantem in medio exercitus Macedonum, currens ad eum ex furore spiritus sui, & penetrans in prælij medium, percussit ad sinistram atque dextram, & stravit fortissimos Macedonia, & pergens ad Apollonium, percussit eum gladio & mortuus est. Inter spolia vidit Machabæus gladium Apollonij insignem è temperie chalybis, humilitate, & acie prompta; sibi que sumpsit in usum, atque primæ victoriæ trophæum. 1. Machab. 3. à v. 10. hic Comestor, cap. 2. & Briet. cum Salian. Ann. 3888. Torniell. 3889. Adrichom. 3800. demùm Joseph. 12. Antiq. cap. 10. Nonnullis videtur illa nocte Judam cum exercitu festo ex pugna irruisse in Seronem, qui confestim pergebat ut auxilia conjungeret copijs Apollonij. Falluntur, ut dicitur die, 26. n. 6.

Machabæus occidit Apollonium.

Sibi sumit ejus gladium.

Demetrius Roma fugit.

existimans, regi Syriam à puero, quam à viro, ingresso jam vigesimo annuum. Idem Justin. lib. 34. Plus Reipublicæ, quàm æquitatis Senatus habuit rationem. Demetrius per biennium pallius est repulsam; sed cum malè audiret Eupator cum Lysia apud Senatum, eò quòd Cn. Octavius Legatus Antiochiæ in balneo interfectus esset: denuò jus suum in Syriæ regnum in Rostris significavit: verùm Senatus connixit.

6 Cùm se non dimitti animadverteret, socio Nicanore (ut ait Joseph. lib. 12. Antiq. cap. 17.) specie venandi ab urbe profectus, Hostiæ tacitus cum fugæ comitibus navem conscendit. Appian. & Justin. quò dudùm. Delatus in Syriam secundò, favore omnium excipitur, & Tripolim occupat: assumptoque diademate, & contractis quotquot potuit, militibus mercenarijs; regnum invadit. Cùnque certatim ad eum populi deficerent, excipientes eum obvijs manibus, etiam Antiochum Regem & Lysiam ab exercitu captos ad eum perduxerunt: quos quidem cum aspiceret vivos Demetrius nollet, jugulatos obtulerunt. 1. Machab. loc. cit. Joseph. 12. Antiq. cap. 16. Petr. Comest. in Machab. cap. 6. Genebr. Ann. 3956. Adrichom. in Chronic. 3800. Salian. Briet. Tursellin. 3892. ac Torniellus, 3893. n. 1. Ægrè Romani fugam tulere Demetrii. Scripsit ex Lycia, & coronam auream ingentis ponderis illis deferri jussit, munus Romanæ avaritiæ atque superbiæ. Briet. Ann. V. C. 592.

Eupator cum Lysia cediunt.

7 Ut sedit in folio Demetrius, illicò Antiochiam advolavit Alcimus quidam plenus muneribus surreptis è templo, qui obtulit Regi coronam auream & palmam, talosque, id est, ramos, qui templi esse videbantur. Tunc constituit eum Demetrius summum Sacerdotem, ut lætus rediret Jerosolymam. Alcimus Dux eorum, qui volebat fieri Sacerdos. 1. Machab. 7. 5. At lib. 2. cap. 14. 3. dicitur: Alcimus autem quidam, qui summus sacerdos fuerat. Quomodo qui sacerdos fuerat, volebat sacerdos fieri? Facilis expositio. Tunc dignitas illa erat vernalis. Fuerat sacerdos post Lysimachum (de quo 2. Septembr. n. 13. & 20. n. 4.) sed cùm idolis sicut Ethnici sacrificaret, à Machabæis depositus est. Adi Torniell. loc. cit. & Ann. 3883. n. 2. simulque Sanctium hic, n. 3. Perpicue loc. præfat. Alcimus (dicitur) voluntarie coinquinatus est, temporibus commisionis. De Pontificatu derrusus operâ Alidæorum, cujus caput erat Judas. Unde denuò obtinere faragit, in illos coram Demetrio invehens; quoniam defraudatus à

Alcimus constituitur summus Sacerdos.

Antiochia.

